

PADĖJAU TVARKYTI BAŽNYČIA

Su Monsinjoru Albertu Talačka susipažinau 1970 m., kai bažnyčioje buvo dedami vitražai. Monsinjoras pasiguodė, kad labai brangiai kainuoja prie kiekvieno lango iš naujo statyti aukštus pastolius. Pasiūliau savo pagalbą. Sugalvojau, kaip padaryti pastolius ant ratukų, kad nereikėtų kiekvieną kartą jų ardyti ir surinkinėti iš naujo. Tie pastoliai buvo labai aukšti ir galėjo apsisukti tik bažnyčios centre.

Padėjau dėti ir pačius vitražus, tik labai bijojau sudaužyti. Kas dvejus metus įdėdavome po du vitražus. Tada susipažinau su dailininke Anorte Mackelaite ir meistru Zigmū Laurinaičiu. Prisimenu, A. Mackelaitė labai išgyveno, kad vitražuose žalia spalva per šviesi.

Pradėjo pūti dešiniojo bokšto viršūnė. Labai brangiai kainavo meistrų iš Leningrado iškvietimas ir darbas. Monsinjoras net pradėjo mąstyti, kad gali tekti parduoti garsųjį K. Maratti paveikslą ir perdengti bokštą. Bet aš pasisiūliau pabandyti sutaisyti. Užlipęs į viršų, radau surūdijusią skardą. Ją sutvarkiau, užliejau epoksidine derva, ir po remonto viskas laikėsi 25 metus. Už šį darbą iš Monsinjoro gavau dovanų paveikslą „Madona su kūdikiu“ (kopiją). Kai aš dirbau bokšte, Monsinjoras ir mano žmona stovėjo šventoriuje ir meldėsi. A. Talačka visas drebėjo, o žmona kalbėjo rožinį.

Monsinjoras buvo labai darbštus, kruopštus, taupus. Pats labai tausojo drabužius ir avalynę – susisiūdavo suplyšusius batus, persidažydavo. Sunkiai gyveno finansiškai – rinkliavas darydavo tik kartą per mėnesį, o bažnyčios išlaikymas brangiai kainavo.

Monsinjoro gyvenimo prasmė buvo atsidavimas bažnyčiai ir menui. Jis siekė sutvarkyti bažnyčią – įdėti vitražus, paausuoti altorius, įrengti gerus vargonus.

Kaip ir daugelis meno žmonių, buvo gana išsiblaškęs. Kartą tvarkiau altorių, o Monsinjoras pasisiūlė palaikyti kopėčias. Čia jį kažkas užkalbino, ir jis nuėjo, palikęs mane kabėti ant vos besilaikančių kopėčių, visai pamiršęs, kad turėtų mane saugoti.

Monsinjoras labai mėgo knygas ir jas saugojo. Net pabardavo tuos, pas kuriuos knygos būdavo netvarkingai sudėtos, primindavo, kad susitvarkytų. Namai gali būti netvarkingi, sakydavo, bet knygos privalo būti tvarkingai sudėtos į lentynas.

Pats skaitydavo ir kitiems duodavo skaityti LKB Kroniką, „Aušrą“ ir t.t. Daugelis manė, kad mašinėle spausdino P. Budriūnas.

A. Talačka buvo labai tolerantiškas, stengėsi sugyventi su rajono valdžia.

Labai rėmė jaunus menininkus – nupirkdavo jų darbus ir dovanodavo parapijiečiams.